

гитѣ, че нещастieto на чичо Нанчо ще да е по-голъмо, отколкото може да се помисли.

Най-напредъ бузитѣ на чичо Нанчо хлътнаха и потъмиѣха — нѣщо ги попари, а по-късно очитѣ потънаха още по-дълбоко въ черепа, а още по-късно краката му едва го държаха отъ слабостъ.

— Какво има, бе чичо Нанчо, защо не ни кажешъ?

Чичо Нанчо дигна страдалческо лице, изгледа ги безпомощно и промърмори:

— Азъ какво да правя, не знамъ!

— Защо? Какво има?

Той чукна върху масата и рече задавенъ отъ бликнала мжка:

— Тукъ не може! Хичъ, хичъ не може.

Тѣ разбираха болката на чичо Нанчо, но разпитваха го все пакъ, сякашъ, за да се любуватъ на страданието му.

— Кое не може?

— Ей туй. . . Тука не може, бе брате!

— Мѣстото ли, чичо Нанчо?

— Хж то! Не мога. Тука буквитѣ се кривятъ, перото се забива... не виждамъ както трѣбва... Всичко стои наопаки... Избодохъ си рждетѣ отъ иглата...

— Е? Какво да се прави, чичо Нанчо! Заповѣдь! Началството заповѣдва.

— Начччалство... — съ злоба проговори той. — Той не знай ли, че другаде не мога? Ха? Кажи де! Цѣлиятъ градъ знай, пкъъ той не знай!

Така се започна и свърши тоя въпросъ. Всички помислиха, че чичо Нанчо ще се свикне съ положението си. Но единъ день той не дойде на работа. Това учуди другаритѣ му. Знаеше се, че презъ последнитѣ двадесетъ и петъ години той не бѣше отсъствувалъ нито веднажъ. Какво ще да се е случило?

Когато минаха още два дена, единъ отъ колегитѣ